

ஸ் லோபநிடதம்

சமஸ்திருத ஸ்லோகங்களுக்கு

ஸ்ரீ சர்வநந்த சுவாமிகளால்

ஆங்கிலத்தில்

எழுதிய பதவுரை, பொழிப்புரை, விளக்கவுரை

முதலியவற்றைத்

தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பெற்றது.

T. S. Kalyanraman;

163 T.P.S. Nagar,

THANJAVUR-T. Nadu 613 007

04362, 38144
1938

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணமடம்

மயிலாப்பூர், சேன்னை.

உரிமை பதிப்பாளர்க்குரியது]

[விலை அணை 6.

பொது முன்னுரை

“விரும்பும் இன்பத்தைப் பெறுவதற்கும் விரும்பாத துன்பங்களினின்று விலகுவதற்கும் உரிய உயர்ந்த உபாயங்களை அறிவிக்கும் நூல் எதுவோ, அதுவே வேதம் ஆகும்” என்று வேதபாஷ்யஞ் செய்த சாயனசாரியார் என்னும் பெரியார் வேதம் என்ற மொழிக்கு இலக்கணம் வரைந்திருக்கின்றனர். இந்துக்களது கர்ண பரம்பரையின்படி, படைப்புத் தொழிலைத் தொடங்கு முன்னரே, பிரம்ம தேவரது உள்ளத்தில் முதன்முதலாகத் தோன்றியது வேதங்களைப்பற்றிய அறிவு. பின்னரே அவ்வேதங்கட் கிணங்க அவர் படைப்புத் தொழிலை இயற்றினார். அதன் பின்னர், மரீசி அத்திரி ஆங்கீர முதலிய பெருமை வாய்ந்த இருடியரது உள்ளங்களிலே பிரம்மதேவர் வேதங்களைத் தோற்றுவித்தார். இவ் விருடியர் மூலமாக வேதங்கள் மக்கட்கிடையே பரவலாயின. காலஞ் செல்லச் செல்ல மக்களது உள்ளங்களில் வேதங்களைப் பற்றிய அறிவு கலங்கிப் போகலாயிற்று; அந்நிலையில், வேதங்களின் உண்மைப் பொருள்களை உள்ளவாறு தெளிவுபடுத்துதற் பொருட்டு, துவாபர யுகத்தின் ஆரம்பத்திலே பரதகண்டத்து முனிவரனைவரினும் சிறந்த மாமுனிவராகிய கிருஷ்ண துவைபாயனர் தோன்றினார். அவர் வேதங்களை மூடியிருந்த மாசுகளைப் போக்கி, அவைகட்குப் பழைய வடிவங்களை அமைத்து, அவற்றை எளிதாக அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு, இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு வேதங்களாக வகுத்தருளினார். இவ்வேதங்கள் உலகத்து என்

றும் நின்று நிலவவேண்டும் எனக் கருதி, அவர் தமது சீடராகிய பைலகர், வைசம்பாயனர், ஜைமினி, சுமந்து என்னும் நால்வர்க்கும் முறையே இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் எனும் நான்கு வேதங்களையும் கற்பித்தார். இந்நான்கு இருடியரும் தமது புதல்வர்க்கும் சீடர்க்கும் தாம் தாம் கற்ற வேதங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தனராக, இவ்வாறு வேதங்களைப் பற்றிய அறிவு ஆரியர்கட்குள்ளே பரவலாயிற்று. நாளடைவில் இவ் விருடியரின் வழிவந்தோர் பலராகிப் பல கிளைகளாகப் பிரிந்துபோக, ஒவ்வொரு கிளையினரும் அவரவரது வேதங்கட்குப் பல பிரதி பேதங்களைக் கற்பிக்கலாயினர். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு வேதத்திற்கும் பல பிரதிபேதங்கள் ஏற்படலாயின. இப்பிரதிபேதங்கள் பலவும் அந்தந்த வேதத்திற்குச் சாகைகள் எனப்படுவன. விஷ்ணு புராணத்தின்படி, இருக்கு வேதத்திற்கு 21 சாகைகளும், கிருஷ்ண யசர் வேதத்திற்கு 94 சாகைகளும், சுக்கில யசர் வேதத்திற்கு 15 சாகைகளும், சாம வேதத்திற்கு 1000 சாகைகளும், அதர்வண வேதத்திற்கு 50 சாகைகளும் இருந்தன. இக்காலத்தில் இச்சாகைகளில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு மறைந்து போய்விட்டன.

வேதங்கள் என்னும்போது, அவை ஸம்ஹிதை, பிராஹ்மணம் என இரண்டு வகை நூல்களை அடக்கிக்கொண்டிருப்பன என்பதை, நாம் அறிதல்வேண்டும். யாகம் நடத்தும்போது ஒதுதற்குரிய கீதங்களே ஸம்ஹிதைகளாகும். இருக்கு வேத ஸம்ஹிதைகள் தேவர்களுக்குத் துதியாக யாக காலத்தில் ஒதப்படுவன; சாமவேத கீதங்களுள் உத்காத்திரி ஆசாரியனால் ஒதப்படுவன; பின்னும், யாகாக்கினியை வளர்த்தல் முதலிய கிரியைகள் யசர்வேத கீதங்களை ஒதிக்கொண்டே செய்யப்படுவன. அதர்வணவேதம் மந்திர சக்திகளைப் பெறுவதற்குப் பயன்படுகின்றது.

வேதத்தின் மற்றைய பாகம் பிராஹ்மணம் எனப்படும்; மேற்குறித்த ஸம்ஹிதை ஒவ்வொன்றுக்கும் தனியாக உரிய பிராஹ்மணங்கள் உண்டு. பிராஹ்மணங்கள் எட்டுவகைப் பொருள்களை விரித்துரைப்பன:—(1) பலவகைப்பட்ட யாகங்களைச் செய்யும் விதமும் மந்திரங்களை உபயோகிக்கும் விதமும் (2) இதிகாசம் (சரித்திரம்) (3) புராணங்கள் (பழங்கதைகள்) (4) கல்பம் (ஒழுக்கமுறை) (5) காதை (செய்யு வரியல்பு) (6) நாசஞ்சி (மனித வாழ்க்கைப் பொதுநெறி) (7) வியாக்கியானம் (மந்திரங்களின் விளக்கவுரை) (8) உபநிடதம். பிராஹ்மணங்களின் சிலபாகங்களை ஆரண்யகம் என்றும் கூறுவர். இவை பொதுவாக உபநிடதங்களை யடக்கி நிற்பன. பரம்பொருளை அறியும் அறிவைப்பற்றியும் அறிதற்குரிய மார்க்கங்களைப்பற்றியும் பெரும்பாலும் கூறிவரும் இவை ஞானபாகமாயிருத்தவினாலே ஞானகாண்டம் எனப்படுவன.

நான்கு வேதங்களுள் ஒவ்வொன்றும் பலபிரிவுகளையும் உட்பிரிவுகளையும் உடையது என்பதை அறிந்துகொண்டோம். இப்பிரிவு வகைகளை எளிதில் உணர்ந்து கொள்ளும்பொருட்டு அவை அட்டவணைப்படுத்தி அடுத்தபக்கங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஸம்ஹிதை

பிராஹ்மணம்.

- (1) ஐதரேய
(2) கௌஷிதகி
(3) பைங்கி
(4) ஷட்டாயன

ஆரண்யகம்

- (1) ஐதரேய
(2) கௌஷிதகி

உபநிடதம்

- (1) ஐதரேய
(2) கௌஷிதகி

1. இருக்கு
வேதம்

(1) தைத்திரீய

(2) வல்ஸி

(3) சத்யராணி

(4) மைத்திரயானி

(5) கட

(1) தைத்திரீய

(2) கட

(3) சுவேதாஸ்வதர

(4) நாராயண

2. கிருஷ்ண
யசுர்வேதம்

(1) சதபாத

(1) சதபாத

(1) ஈசு

(2) பிருஹதாரண்யக

(3) ஜபல

3. சக்கில

யசுர்வேதம்

ஸம்ஹிதை

பிராஹ்மணம்

ஆரண்யகம்

உபநிடதம்

- (1) சாமாவிதான
- (2) மந்திர
- (3) அர்ஷேய
- (4) வன்ச
- (5) தைவதாத்தி
யாய
- (6) தலவகார
- (7) தாண்டவ
- (8) ஸங்கிதோப
நிஷத் பிராஹ்
டணம்

4. சாமவேதம்

(1) கேன

(2) சாந்தோக்கிய

5. அதர்வண
வேதம்

கோடராத பிராஹ்
டணம்

(1) முண்டக

(2) மாண்டுத்ய

(3) பிரச்ன

மேலே காட்டியுள்ள நாற்பத்திரண்டு நூல்களுமே வேதங்களாவன. இவற்றினுள் ஏறக்குறைய எல்லா உபநிடதங்களும் ஆரண்யகங்களும் பிராஹ்மணங்களின் பகுதிகளாவன; இக்காரணத்தால் இவை தனித்த நூலாகாவெனினும் தனியாக ஆராயப்படுவன.

முதற்பொருள் ஞானமாய் மனிதனா லடையக்கூடிய அதியுயர்ந்த அறிவினைத் தம்முள் அடக்கியனவாய் இருக்கிற உபநிடதங்கள் வேதங்கட்குச் சூடாமணியாய் விளங்குவன. 'உபநிஷத்' என்னும் மொழிக்கு, 'அழிக்கும்' அறிவு என்பது தாதுப்பொருள்; மனிதனது அறியாமையையும் பந்தங்களையும் முற்றும் அழித்தொழிப்பது பிரம்ம வித்தையாதலின், உபநிடதம் என்பதின் பொருள் பிரம்ம வித்தையென்பதே. இதுவே வேதாந்தம் எனப்படுகின்ற உபநிடதக் கல்வியின் ஒரே பயனும் உயர்தனி முடிவும் ஆகும். தற்காலத்தில் நூற்றெட்டு உபநிடதங்கள் உலவி வருகின்றன. அவையனைத்தும் வேதங்களினின்றும் உற்பத்தியானவை யென உரிமை கொண்டாடினும், அவற்றுட் சில தற்காலத்தில் எழுந்தன என்பதை மறுக்க முடியாது. வேத பாஷியஞ் செய்தவர்களனைவர்க்குள்ளும் முற்பட்டவரான ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியாரது பாஷியங்கள் இன்றும் கிடைக்கக் கூடியன; அவைகளில் அவர் நூற்றெட்டினுட் பதினான்கு உபநிடதங்களையே வேத ஆதாரமுள்ளனவாகக் கொண்டுள்ளனர். ஆதலின், நமக்கு இப்பதினான்குமே உபநிடதங்களனைத்துள்ளும் மிக்க உண்மைவாய்ந்த பிரமாணங்களாகும்; இவற்றையே நாமும் மொழிபெயர்ப்பாம்.

ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம்

'ஈசாவாஸ்யம்' என்று தொடங்கும் காரணத்தால் இவ்வுபநிடதம் ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம் எனப் பெயர் பெற்றது.

இது சகல் யசர் வேதத்தின் வாஜஸநேயி ஸம்ஹிதையினுள் நரஹ்பதாம் அதிகாரமாக அமைந்துள்ளது—ஸம்ஹிதையினுள்ளே சேர்ந்திருக்கும் சிறப்புவாய்ந்த உபநிடதம் இது ஒன்றே. பதினெட்டு மந்திரங்களினாலாகிய சிறிய அளவின தெனினும், ஏனைய உபநிடதங்களைக் காட்டிலும் அறிந்து கொள்ளுதற்கு எளிதல்லாத அரும்பொருளை யுடையது. உண்மைப்பொருள் இன்னதென்று அறிந்து கொள்ளுதற்கு இயலாத தொடர் மொழிகள் பல இதனுள் உள்ளன. அவற்றிற்கு வேறு வேறு பாஷ்யகாரர் தத்தம் கோட்பாடுகட்கும் மதக் கொள்கைகட்கும் ஏற்ப வேறு வேறு பொருள் கண்டார்கள். இவ்வரை பெரும்பான்மையும் ஸ்ரீ சங்கராசாரியாரது உரையினைத் தழுவி நடக்கும்; சிற்சில இடங்களில் பொருத்தமுள்ள வேறு பொருளையும் தரும். சங்கர பாஷ்யத்தின்படி உபநிடதங்கள் இருவகை மார்க்கங்களைக் காட்டுவன. ஒன்று ஞானிக் குரியது, மற்றது உலக இச்சைகளைத் துறந்து மிகவுயர்வான ஞானத்தை அப்பியசிக்கும் தகுதியில்லாதவர்கட்கு உரியது.

துறவிகளாகிய ஞானிகள் ஒருவகைக் கருமமும் செய்ய வேண்டுவதில்லை; அவர்கள் ஆத்மாவின் உண்மையியல்பினைச் சதா சிந்தித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியவர்கள். அன்றாக்கு முதலாவது மந்திரமும் மூன்றாவதுமுதல் எட்டாவது வரையுள்ள மந்திரங்களும் உரியன; ஏனெனின், இவை ஆத்மனுடைய உண்மையான இயல்பை அறிவிப்பன வாதலின் எஞ்சிய மந்திரங்கள் உலகபோக இச்சைகளைத் துறக்க இயலாது, கடவுளை சகுணமூர்த்தி நிலையில் வழிபட்டுச் ஜனனமரண பந்தங்களினின்றும் தம்மை விடுவித்துக்கொள்ள விரும்புவார்க்கு உரியன. அத்தகையார், இரண்டாவது மந்திரத்தின்படி, யாகாதி கருமங்களைச் செய்தல்வேண்டும்; அதனோடு தெய்வ உபாஸனையும் (தெய்வத்தை வழிபடுதலும்) வித்தை (தேவர்களைப் பற்றியும் அவர்கட்கு மேலான பரம்

பொருளைப் பற்றியும் அறியும் அறிவை) விரும்புதலும் அவ
 சியமாம். அவ்வாறு செய்தொழுகுவராயின், இந்த உபநிட
 தத்தின் ஈற்றிலுள்ள மந்திரம் விளம்புவதுபோல, மரணத்
 துக்குப் பின் அவர்கள் நிச்சயமாக உயர்ந்த வீட்டுலகமாகிய
 பிரம்மலோகத்தை அடைவார்கள்.

ஓம் தத்சத்.

ஈஸாவாய்யோப நிததம்

ओं पूर्णामदः पूर्णामिदं पूर्णात्पूर्णामुदच्यते ।
पूर्णस्य पूर्णमादाय पूर्णमेवावशिष्यते ॥

(பதவுரை) पूर्णं நிறைவு, அட: அது, पूर्णं நிறைவு, इदं இது
पूर्णत् நிறைவிலிருந்து, पूर्णं நிறைவு, उदच्यते வெளிப்பட்டது;
पूर्णस्य நிறைவின் து, पूर्णं நிறைவு, आदाय எடுக்கப்பட்டும், पूर्णं நிறைவு,
एव மாத்திரம், अवशिष्यते எஞ்சியிருக்கிறது.

(போழிப்புரை) காணப்படாதன யாவும் பிரம்மத்தால்
நிறைவுற்றிருக்கின்றன. காணப்படுவனயாவும் பிரம்மத்தால்
நிறைவுற்றிருக்கின்றன. அனைத்து உலகங்களும் நிறைவான
பிரம்மத்திலிருந்து வெளிப்பட்டன. அனைத்துலகமும் தன்
னிடத்திலிருந்து வெளிப்பட்டும், நிறைவான பிரம்மம் நிறை
வாகவே இருக்கின்றது.

ईशावास्यमिदं सर्वं यत्किञ्च जगत्यां जगत् ।
तेन त्यक्तेन भुञ्जीथा मा गृधः कस्यस्विद्धनम्

1. (ப-ரை.) जगत्यां உலகில், यत्किञ्च எவை, जगत् மாறு
மியல்பின, इदं सर्वं இவையாவும், ईशा இறைவனால், वास्यम् மூடப்
படவேண்டும். तेन त्यक्तेन அந்தத் துறவனால், भुञ्जीथा உன்னை
நிலைப்படுத்து, कस्यस्वित् பிறருடைய, धनं பொருளை, गृधः இச்
சிக்க, मा வேண்டாம்.

(பொ - ரை.) உலகில் மாறுமியல்பினயாவோ அவையாவும் இறைவனால் மூடப்படவேண்டும். அத்தகைய துறவினால் உன்னுடைய ஆத்மாவை நிலை நிறுத்து; பிறருடைய பொருளை இச்சியாதே.

(தறிப்புரையும் விருத்தியும்) இறைவனால் மூடப்பட வேண்டும்—எள்ளினுள் எண்ணெய்போலப் பரமாத்மாவானவர் ஜகத்துப் பொருள்களினத்தினும் செறிந்திருக்கிறார் என்றும், அவையாவும் அவருடையவியாபகத்தால் நிலை பெற்றிருக்கின்றன என்றும் காணல்வேண்டும். மாறுகின்ற ஜகத்துப் பொருள்கள் அனைத்தினுக்கும் ஆதாரமான மாற்றமில்லாப் பொருள் இறைவனேயாகும். மாற்றமில்லாப்பொருள் உளதாய காரணத்தினாலன்றோ மாற்றங்கள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. மாற்றங்களினிடையே மாற்றமில்லாத உண்மைப் பொருளைக் காணவேண்டுமென்று இந்த மந்திரம் உபதேசிக்கின்றது.

உன்னுடைய ஆத்மாவை நிலை நிறுத்து—உன்னுடைய உண்மையியல்பை யறிந்து நிலைபெற்றிருப்பாயாக; உண்மை யறிவாகிய ஆத்ம ஞானம் உன்னிடத்தில் உதிப்பதாக. மாற்றமடைகிற புலனுகர்ச்சிப் பொருள்களைத் துறந்து உண்ணோக்கினாலன்றி உன்னுடைய மனம் உண்மையியல்பை உணர மாட்டாது.

பிறருடைய பொருளை இச்சியாதே—பிறருடைய ஐச்வர்யத்தின் வெளி மயக்கைக்கண்டு அவற்றின்மேற் கொண்ட மோகத்தினால் உலக மயலில் உனது உள்ளம் செல்லாதிருப்பதாக.

कुर्वन्नेवेह कर्माणि जिजीविषेच्छतःसमाः

एवं त्वयि नान्यथेतोऽस्ति न कर्म लिप्यते नरे ॥ २ ॥

2. (ப - ரை.) இஹ இவ்வுலகில், கர்மாणि (அக்கினிஹோத்திரம் முதலிய) கர்மங்களை (வைதிக கர்மங்களை), குர்வ் செய்தல், एव மாத்திரத்தினாலே, शतं ஒரு தூறு, समा: வருஷம், जिजीविषेत्

வாழ விரும்பினும், एवं அவ்வண்ணமே (யாகும்), त्वयि உன்னிடத்தில் நரே (நூறு வருஷம் உயிர் வாழ விரும்பிய) மனிதனே, इतः இதனினும் பார்க்க (வைதிக கர்மங்களைச் செய்தலைக் காட்டிலும்), अन्यया வேறு வழி, न अस्ति இல்லை, (एन அதனால்) कर्म கருமமானது न लिप्यते கட்டாதிருத்தற் பொருட்டு.

(போ - ரை.) ஆனால் இவ்வலகில் ஒருவன் ஒரு நூறு வருஷம் உயிர்வாழ விரும்பினால் நற்கருமங்களைச் செய்தலினாலேயே அங்ஙனம் வாழ்தல் வேண்டும். மனிதனே, கர்மமானது உன்னைப் பந்தியாதிருத்தற்கு இதைவிட வேறு வழியில்லை.

(து - ம்.) சங்கர பாஷ்யத்தின்படி இம்மந்திரம் முத்தி விருப்புடையராயினும் உலகினைத் துறத்தற்கு இயலாதாராயிருப்போர்க்கு உரியதாகும். அத்தகையோர்க்குச் சித்த சுத்தியின் பொருட்டு நற்கருமங்கள் செய்வது அவசியம் வேண்டப்படுவதாகும்.

நூறு வருஷம்—மானிட வாழ்க்கைக்கு ஏற்பட்டுள்ள முழு எல்லை. மனிதனே.....வேறு வழியில்லை—யாகாதி நற்கிரியைகளைச் செய்வதினால் உள்ளம் உயர்வடைந்துசித்த சுத்தி வந்தெய்தப் பெறும். அங்ஙனம் தூய்மையடைந்த உள்ளம் உண்மை ஞானத்தைக் கிரஹிக்கும் தகுதியுடையதாகும். ஞானத்தினற்கர்மபந்தம் தீர்ந்து வீட்டின்பம் வந்தடையும். ஆதலினாலே யாகாதி நற்கிரியைகள் ஒருவகையினால் வீடெய்துதற்குக் காரணமாகின்றன.

ஸ்ரீராமாநுஜாசாரியாரும் பிறபாஷ்யக்காரர்களும் 'கர்மாணி' என்பதற்குப் பயன்கருதாத கருமத்தைச் செய்தலினால் என்றுபொருள் கூறுகிறார்கள். அவர்களுடைய உரையின்படி இம்மந்திரம் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் விரிவாக உரைத்திருக்கிற கர்மயோகக் கருத்தினைச் சுருக்கியுணர்த்துவதாகும்.

असुर्या नाम ते लोका अन्धेन तमसाऽऽवृताः ।

तास्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः ॥३॥

3. (ப - ரை.) असुर्या: அசுரர்களுக்குரிய, अन्धेन தமசா பேரிருட் பிழம்பினால், आवृता: மூடப்பட்டு, नाम உண்மையாகவே, ते அந்த லோகா: உலகங்கள் (सन्ति இருக்கின்றன), ये के च யாராகிலும், जना: மானிடர், आत्महन: ஆத்மனை அழித்தவர்களாய், (सन्ति இருக்கிறார்களோ) ते அவர்கள் प्रेत्य மரணத்திற்குப்பின் तान् அவ்வுலகங்களை, अभिगच्छन्ति அடைகிறார்கள்.

(போ - ரை.) உண்மையாகவே அசுரருக்குரிய உலகங்கள் பேரிருட் பிழம்பினால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்மனை அழித்தவர்கள் மரணத்தின்பின் அவ்வுலகங்களை அடைகிறார்கள்.

(த - ம்.) அசுரருலகம் - ஆன்ம லாபத்தைக்கருதாது இகபோக இன்பங்களில் அமிழ்ந்திக்கிடப்பவர்கள் அசுரரெனப்படுவர். மெய்யுணர்வினால் எய்தப் பெறுகிற முத்தி நிலையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்பொழுது, தோன்றி மறைகிற இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்கள் யாவும் அழிவுடையனவாகக் காணப்படும்; ஆதலால் அந்தமிலின் பத்து அழியா வீடு ஒழிந்த ஏனைய நிலைகளினைத்தையும் அசுரருலகம் என்று சொல்வது பொருந்தும்.

ஆத்மனை அழித்தவர்கள்—ஆத்மனுடைய உண்மையியல்பை உணராமையாற் பிறப்பதும் இறப்பதும் துன்புறுவதும் அது என்று எண்ணுபவர்கள்.

अनेजदेकं मनसो जवीयो नैनद्देवा आप्नुवन् पूर्वमर्षत् ।

तद्भावतोऽन्यानत्येति तिष्ठत्स्मिन्नपो मातारि॒वा दधाति ॥ ४ ॥

4. (ப - ரை.) (तन् अतु) ऐக் ஒன்று, अनेजत् அசைவில்லாதது (மாருதது), मनसः மனதைக்காட்டிலும் जवीयः விரைவானது

(எங்கும் நிறைந்திருப்பதாதலின்), देवाः புலன்கள் ந அநுவந் அடையக்கூடாதது, (यस्मात् ஏனெனில்) पूर्वम् அஃப்த் எல்லாவற்றிற்கும் முன் சென்றது. तत् அது (ஆத்மா) तिष्ठत् அசைவின்றி நின்றவினாள், धावतः ஓடுகிற (மாறும் இயல்புடைய), अन्यान् ஏனைப் பொருட்களை, अत्येति முந்துகிறது. तस्मिन् அதனிடத்தில் (பிரபஞ்ச முழுவதற்கும் அது ஆதாரமாதலின்), मातरिश्वा பிராணன், अपः (சீவர்களுடைய) எல்லாத் தொழில்களையும், दधाति தாங்குகிறது.

(பொ - ரை.) அந்த ஆத்மன் ஒன்றானது; அது சற்றும் அசைவின்றி யிருப்பினும் மனதைக் காட்டிலும் வேகமுடையது. எல்லாவற்றிற்கும் முன் சென்றதாகலின், புலன்கள் அதனை அடையமாட்டா. அது சிறிதேனும் அசைவில்லாத நிலையினதாதலின் ஓடுகின்ற பொருள்கள் அனைத்தையும் முந்துகிறது; அதனிடத்திற் பிராணன் சீவர்களுடைய தொழில்களனைத்தையும் தாங்கி நிற்கின்றது.

(து - ம்.) அந்த ஆத்மன்.....வேகமுடையது—உண்மையில் ஆத்மன் அசைவில்லாதது. மாறுமியல்பினதாகிய ஜகத்தினிடையே மாறா இயல்பினதாக நிலைத்திருக்கும் நித்தியப் பொருள் அதுவே. இனி ஆத்மன் எங்கும் வியாபித்திருக்கிற பொருளாதலின், மனம் எங்குச் செல்கின்றதோ அங்கு ஆத்மனைக் காண்கின்றது. காணவே, தனக்கு முன்னே ஆத்மன் அங்குச் சென்றிருப்பதுபோல அறிதலின் தன்னினும் பார்க்க ஆத்மன் வேகமுடையது என்பதாக மனம் அறிந்துகொள்கின்றது. ஆதலின் பிரபஞ்சத்திலுள்ள அனைத்துப் பொருளினும் அதிவேகமுடையது மனமாயினும், ஆத்மன் அதனினும் வேகமுடையது என்பது பொருத்தமாதல் காண்க.

புலன்கள் அதனை அடையமாட்டா—சிந்தைக் கெட்டா இயல்பினதாதலின் ஆத்மா புலன்களாலறியப்படும் ஒரு தோற்றப் பொருளன்று என்பது.

அசைவில்லாத நிலையினதாதலின் ஓடுகின்ற பொருள்களனைத்தையும் முந்துகிறது—ஆத்மன் எங்கும் நிறைந்த இயல்பினதாதலின் அதனைக் கடந்து அப்பாற் செல்லக்கூடிய பொருள்கள் ஒன்றுமில்லை என்பது.

அதனிடத்திற் பிராணன் சீவர்களுடைய தொழில்களனைத்தையும் தாங்கி நிற்பது — தொழிலுக்குக் காரணமான அறிவு ஆத்மனுக்குரியதாதலின், சீவர்களுடைய தொழிலனைத்தினுக்கும் ஆதாரமாவது ஆத்மனேயாம். பிராணனே தொழில் செய்வது, பிராணனே மனமாகத் தோற்றுவது; ஆத்மனே தொழிலின்றியிருப்பது; பிராணனைத் தொழில் செய்யுமாறு எழுப்பி விடுவது என்று அறிதல்வேண்டும். இங்குப் பிராணன் என்பது பிரபஞ்சம் அனைத்தினும் செறிந்து நிற்கின்ற சூக்கும சக்தியாகிற சூத்ராத்மனாகும்.

तदेजति तन्नैजति तदूरे तद्वन्तिके ।

तदन्तरस्य सर्वस्य तदु सर्वस्यास्य बाह्यतः ॥ ५ ॥

5. (ப - ண) தத் அது, எஜதி அசைகிறது, தத் அது, ந எஜதி அசைகிறதில்லை; தத் அது, தூரே தூரமானது, தத் அது, உ அன்திகை சமீபமுமானது. தத் அது, ஂச்ய சர்வச்ய இவை யெல்லாவற்றினும், ஂந்தர் உள்ளானது, தத் உ மீட்டும் அதுவே, ஂச்ய சர்வச்ய இவை யெல்லாவற்றிற்கும் வஹத: புறம்பானது.

(பொ - ண) அது அசைவது; மீட்டும் அதுவே அசைவில்லாதது; அது தூரமானது; மீட்டும் அதுவே சமீபமுமானது; எல்லாவற்றுக்கும் உள்ளிருப்பது அது; ஆயினும் அதுவே எல்லாவற்றுக்கும் புறம்பாகவும் இருக்கிறது.

(கு - மீ) அது அசைவது...அசைவில்லாதது—அதீதமான உண்மை நிலையில் ஆத்மன் அசைவில்லாதது, மாறுபடாதது. வரையறைக்குட்பட்ட தோற்ற நிலையில் அது இடைவிடாது அசைந்து மாறுபடுவதாகக் காணப்படுகிறது.

அது தூரமானது...சமீபமானது—சர்வ வியாபக மாதலின் தூரமாகவும் சமீபமாகவும் இருக்கிறதென்க. அஃதன்றியும், அறிஞர்க்கு அண்மையாகவும் பேதையர்க்குத் தூரமாக இருப்பதென்று உரைத்தலும் பொருத்தமாம். அறிஞன் ஆத்மனைத் தன்னுயிர்க்குயிராகக் காண்பானாதலின் அதனினும் அணித் தான பொருள் பிறிதொன்றில்லை யெனக் கொள்வான் ; பேதைக்கு ஆத்மன் உணர்தற்கரியதாதலின் அதனைத் தூரமானதாக அவன்கொள்வான்.

எல்லாவற்றுக்கும் புறம்பாக இருக்கிறது — தோற்றப் பொருள்கள் அனைத்தினுக்கும் அப்பாலாய் எல்லையற்ற தென்பது. சகுண நிர்க்குணமாகிய (வரையறைக் குட்பட்டதும் வரையறைக் கப்பாலாயதுமாகிய) இருவேறு நிலையினதாகலின் தம் முள் மாறுபட்ட இருவேறு குணங்களை ஒரு பொருண் மேலேற்றிச் சொல்வது பொருத்தமாம் என்க.

यस्तु सर्वाणि भूतान्यात्मन्येवानुपश्यति ।

सर्वभूतेषु चात्मानं ततो न विजुगुप्सते ॥ ६ ॥

6. (ப - ரை) ய: எவன், து சர்வாணி எல்லா, பூதானி பொருள் களையும், ஆத்மனி ஆத்மனி஢த்தில், எவ உண்மையில், அநுபश्यति காண்கிறானே, च அதனே, சர்வபூதேஷு எல்லாப்பொருள்களிடத்தும், ஆத்மான் ஆத்மனாகியதன்னைக் (காண்கிறானே) அவன் தத: அங்ஙனமாக, न विजुगुप्सते (ஒருவரையும்) பகைப்பதில்லை.

(பொ - ரை) ஆத்மனி஢த்தில் எல்லாப் பொருட்களும் இருப்பதையும் ஆத்மனாய தான் அனைத்துப் பொருள்களினும் செறிந்திருப்பதையும் காணுகின்ற ஞானி ஒருவரையும் பகைப்பதில்லை.

(கு - ம்) தானென்னும் உணர்வு குறுகிய சிற்றெல்லையினுள் நிற்கும்பொழுது பேதவுணர்வு உண்டாகி விருப்பையும் வெறுப்பையும் தருகின்றது ; அனைத்துப் பொருள்களும் ஆத்

மனுடைய தோற்ற மென்றும் அந்த ஆத்மன் தானே தன்னுயிர்க் குயிராய்த் தன்னுள்ளே நிறைந்திருப்பதெனவும் கண்டமாத் திரத்தே பேதவுணர்வு ஒழிகின்றதாதலின், அதன்பின் விருப்பு வெறுப்பு உறவு பகை என்னும் இவை நீங்கிவிடுதல் இயல்பாம் என்க.

यस्मिन् सर्वाणि भूतान्यात्मैवाभूद्विजानतः ।

तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ॥ ७ ॥

7. (ப - ரை) யஸ்மிந் எவ்விடத்தில், விஜானத: காண்பா னுக்கு (ஞானிக்கு), ஆத்மா ஆத்மனே, எவ் உண்மையில், சர்வாணி எல்லா, பூதானி பொருட்களும், அபூத் ஆய்விட்டதோ, தத் அப் பொழுது, எக்தவம் ஒருமையை, அநுபश्यत: காண்பவனுக்கு, க: என்ன, மோஃ மயக்கம், க: என்ன, சோக: சோகம் (துன்பம்).

(பொ - ரை) எல்லாப் பொருள்களும் ஆத்மனாகக் காணப்படும் நிலையில், அங்ஙனம் ஒன்றாயிருக்கிற தன்மையைக்காணும் ஞானிக்கு மயக்கமேது, துன்பமேது?

स पर्यगाच्छुक्रमकायमव्रणमस्त्राविरं शुद्धमपापविद्धम् ।

कविर्मनीषी परिभूः स्वयम्भूः याथातथ्यतोऽर्थान्वयद-

धाच्छाश्वतीभ्यः समाभ्यः ॥ ८ ॥

8. (ப - ரை) ச: அவன் (அந்த ஆத்மன்), பர்யகாட் எங்கும் வியாபகமுடையவன் (எத்திசைகளிலும் சென்றவன் என்பது பதப்பொருள்), ஶுக்ரம் பிரகாசமுடையவன், அகாயம் உடலற்றவன், அவ்ரணம் காயமற்றவன், அஸ்திரம் தசையற்றவன், ஶுட் தூய்மையுடையோன், அபாபவிட் அறியாமையினால் பாதிக்கப்படாதவன், (தீமையினால் மாசுறாதவன் என்பது பதப்பொருள்), கவி: (முக்காலத்தையும்) காண்பவன், மனிஷி எல்லாம் அறிந்தவன், பரிபூ: பரம்பொருள் (அனைத்திற்கும் மேலானவன் என்பது பதப்

பொருள்), ஸ்யம்ஃ படைக்கப்படாதவன் (தன்னைத்தானே படைத்தவன் என்பது பதப்பொருள்), (ச: அவன்), யாயாத்யயத: ஒழுங்கான முறையில், ஶாஷ்ரீம்ய: நிலை பெற்ற வாழ்வுடைய, சமாம்ய: பிரஜாபதிகட்கு, அர்யாந் கடமைகளை, வ்யதாந் விதித்துள்ளான்.

(பொ - ரை) ஆத்மன் எங்கும் வியாபக முடையது, இயல்பாகவே ஒளியுடையது, உடலற்றது, காயமும் தசையு மற்றது, தூயது, அறியாமையினால் பாதிக்கப்படாதது, காலமுணர்ந்தது, எல்லாம் அறிந்தது, பரம்பொருள், தானாக உண்டானது; அழிவற்ற பிரஜாபதிகட்கு ஒழுங்கான முறையில் அவரவர்க்கு ஏற்பக்கடமைகளை விதித்துள்ளது.

(கு - ம்) அறியாமையினால் பாதிக்கப்படாதது—மாயையின் சேர்க்கையினால் ஆத்மன் மாறுபடுவதுபோலத் தோற்றுவதன்றி, உண்மையில் மாறுபடாதது. அறியாமை பற்றி உள்ளம் புரியும் தொழில்கள் நல்லவையாயினும் தீயவையாயினும், அவைகளின் பயன் ஆத்மனை உண்மையில் மாறுபடுத்த மாட்டாது எனினும் பொருத்தமாம்.

அழிவற்ற...விதித்துள்ளது—காலமுள்ளவும் பயன்படும் படி உலகத்துள்ள அனைத்துப் பொருட்களையும் உரியவாறு இறைவன் பிரித்தளித்துள்ளான் என்றும் பொருள் கொள்ள லாம்.

अन्धन्तमः प्रविशन्ति येऽविद्यामुपासते ।

ततो भूय इव ते तमो य उ विद्यायाम् रताः ॥ ६ ॥

9. (ப - ரை) யே எவர்கள், அவியா அவித்தையை உபாசுதே உபாவிக்கிறார்களோ, தே அவர்கள், அந்ம் அறியாமை செறிந்த (குருடான என்பது பதப்பொருள்), தம: இருளில் ப்ரிஷந்தி புக்கமுந்துகிறார்கள், உ ஆனால், யே எவர்கள், வியாயா வித்தையில், ரதா: ஆனந்திக்கிறவர்களோ, தே அவர்கள், தத: அதைக்காட்டி

லும் ஶூ: பெரிய, தம: இருளில், (प्रविशन्ति வீழ்பவர்) ஶ்வே போல (ஆகின்றனர்).

(பொ - ரை) அவித்தையை வழிபடுகின்றவர் அறியாமையென்னும் இருளிற் புகுந்துகின்றனர்; ஆனால் வித்தையிலும் பெருமகிழ்ச்சி யெய்துபவர் அதனினும் மிக்க காரிருளில் வீழ்ந்தவர்போலாகின்றனர்.

(சூ - ம்) அவித்தை—அறியாமையென்பது பொருள்; ஆத்மன் உண்மையில் எல்லாச் செயல்கட்கும் அப்பாலாய் இருப்பினும், அவ்வுண்மையியல்பினை அறியாமையாலே மக்கள் யாகாதி கிரியைகளை இயற்றப் புகுகின்றனர்; இக்காரணம் பற்றி அவித்தை யென்ற மொழிக்கு ஈண்டு யாகாதி கிரியைகளை இயற்றுதல் என்று பொருள் கொள்ளல் அமையும்.

வித்தை—மெய்யறிவு என்பது பொருள்; இங்கு, தேவர்களையும் வைதிக கிரியைகளையும் பற்றி அறியும் சாதாரண நூலறிவைக் குறிக்கின்றது.

வைதிக கருமங்களைப் புரியும் அளவோடு நின்று, மறைநூல்களில் விரித்துக் கூறியுள்ளபடி அவைகளில் அடங்கிய உண்மையான உட்கருத்துக்களை அறிய முயலாதவர் இராசதகுண முடையவராகின்றனர்; உட்கருத்துக்களை நன்குணர்ந்து கருமங்களை இயற்றுதலே உயர்ந்த சாத்துவிக நிலையாதலின், இந்நிலையினை அன்றாடம் எய்தமாட்டாதவராகின்றனர். ஆயினும் இவரின் தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளார் மற்றொருசாரார் உளர். இவராவார் மறைநூல்களைக் கற்று, அவ்வாயிலாகத் தேவர்களையும் வைதிக கருமங்களையும் பற்றி அறிந்தும், நூலறிவோடு மனத்திருப்தி யடைபவர்; இத்தன்மையோர் யாதொரு கருமமும் புரியாது சோம்பித்திரிகின்றவராதலின், தாமத குணத்தராகின்றனர். இக்காரணத்தால் இவர்களை முன்னையோரது இருளினும் மிக்க காரிருளில் வீழ்ந்ததாக மந்திரம் கூறுவது பொருத்தமாம் என்க.

சில உரையாசிரியர்கள் வித்தை யென்பதற்கு வேறு பொருளும் கொள்கின்றனர்; வேதங்களைக் கற்பதனால் பிரம்மனைப்பற்றி எழும் நூலறிவே வித்தை யென்பது அவர்களது கருத்து.

अन्यदेवाहुर्विद्ययाऽन्यदाहुरविद्यया ।

इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद्विचक्षिरे ॥ १० ॥

10. (ப - ரை) விடியா வித்தையினால், அந்யத் வேறொரு (फलम् - பயன்), ஆஹு: (என்று) கூறுகின்றனர், அவிடியா அவித்தையினால், அந்யத் வேறொரு (பயன்), एव உண்மையாகவே (உளது என்கின்றனர்), इति - இம்மாதிரி, ये எவர்கள், न: எங்கட்கு, तन् அதை, विचक्षिरे விளக்கினார்களோ(அந்த) धीराणां ஞானிகளிடமிருந்து, शुश्रुम: கேட்டிருக்கிறோம்.

(பொ - ரை) வித்தையினால் ஒருவகைப் பயன் விளக்கின்ற தென்றும், அவித்தையினால் வேறொரு வகைப் பயன் விளக்கின்றதென்றும், அவ்விரண்டையும் எமக்கு விளக்கியருளிய ஞானிகள் கூறக்கேட்டிருக்கின்றனம்.

विद्याञ्चाविद्याञ्च यस्तद्वेदोभयम् सह ।

अविद्यया मृत्युं तीर्त्वा विद्ययाऽमृतमश्नुते ॥ ११ ॥

11. (ப - ரை) य: எவன், विद्यां च अविद्यां च வித்தையையும், அவித்தையையும், तत् அந்த उभयं இரண்டையும், सह சேர்த்து, वेद அறிகிறோ, (स: அவன்), अविद्यया அவித்தையினாலே, मृत्युं மரணத்தை, तीर्त्वा ஜெயித்து (தாண்டி - பதப்பொருள்), विद्यया வித்தையினாலே, अमृतम् அமரர்களின் இயல்பை (சாவாமையை - பதப்பொருள்), अश्नुते அடைகிறான்.

(பொ - ரை) எவனொருவன் வித்தை, அவித்தை இரண்டையும் சேர்த்து அறிகிறோ, அவன் அவித்தையினால்

மரணத்தை வென்று வித்தையினால் அமரர்களது இயல்பை அடைகிறான்.

(து - ம்) 'மரணம்' என்னும் மொழி அறியாமை நிறைந்த (அஞ்ஞானம் செறிந்த) மக்களது வாழ்க்கையிற் காணப்படும் சாதாரணமான கருமத்தையும் அறிவையும் குறிக்கின்றது என்பதும், 'அமரர்களது இயல்பு' என்னும் தொடர் பிரம்மத்தின் இயல்பாகிய அழிவற்ற நிலையைக் குறியாது, அழிவற்றது போல சாதாரண மக்கட்குத் தோன்றும் (அமரர்களாகிய) தேவர்களது இயல்பைக் குறிப்பது என்பதும் ஸ்ரீசங்கராச்சாரியாரது கருத்துக்களாகும். வைதிக கருமங்களை இயற்றுதலும் உயர்வற உயர்ந்த பிரம்மஞானத்தைப் பெற்றிருத்தலும், ஒளியும் இருளும் போல ஒருங்கே கூடியிருக்க மாட்டாதனவாதலின், அக்கருத்துக்கிசைய அப்பெரியார் அவ்வாறு பொருள் கூறுகின்றனர். வேதங்களிற் கருமகாண்டம் என்னும் பகுதியை ஆதாரமாகக் கொண்ட யாகாதி கிரியைகளை இயற்றுதல், அவைகளை இயற்றுவோனது உள்ளத்தில் துவைதபாவனையாகிய அஞ்ஞானம் இருக்கும் வரையுமே இயலும்; ஆனால் மெய்யுணர்வு எழுந்தபின் துவைத பாவனையாகிய அறியாமை நீங்கிவிடுமாதலின், அந்நிலையில் அவ் அறியாமைபற்றி எழும் கருமமும் நின்றுவிடும். மாசற்ற காட்சிக்கு விளங்கும் உண்மைகளையே மறைகள் கூறுவன என்பது தேற்றம். ஆதலின் ஒன்றோடொன்று சேர ஒண்ணாத கருமம் ஞானம் எனும் இரண்டின் சேர்க்கையை மறைகள் குறிப்பதாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. இக்கருத்தைப்பற்றியே ஸ்ரீ சங்கரர் இம்மந்திரத்திற்கு வெளிப்படையாகத் தோன்றும் பொருளைக் கொள்ளாது முற்கூறியவாறு பொருள் கொள்கின்றனர்.

ஆயினும், இம்மந்திரத்தின் உண்மையானகருத்து வேறு வகையானது என்று தோன்றுகிறது. முத்தியடைய வேண்டுவோன் கற்றதோடு நின்று விடாது, அதற்கியைந்த ஒழுக்கத்தைப் பெற முயலுதல் வேண்டும்; பிரம்மனைப்பற்றிய நூலறி

வோடு மெய்யுணர்வைப் பெறுதற்குரிய சாதனங்களையும் விடாது பற்றுதல் வேண்டும்; இதுவே உண்மையான முத்தி நெறி. இவ்விரண்டில் ஒன்றைவிட்டு மற்றொன்றை மட்டும் பற்றுபவன் கோரிய பயனை எய்தமாட்டான். இம்மந்திரத்தில் உள்ள 'அவித்தை' யென்னும் மொழிக்கு அறியாமை என்பது பதப் பொருளாயினும், அதன்பயனாக விளையும் எவ்வகையான முயற்சியையும் அது குறிக்கும். தெய்வ வணக்கத்திற்குரிய கிரியைகளும் தியானம் பழகுதலும் அறியாமையினால் எழும் முயற்சிகளாதலின், அவைகளும் 'அவித்தை' யுள் அடங்கும்.

'வித்தை' யென்பதற்கு பிரம்மனைப்பற்றிய நூலறிவு என்றும், 'அவித்தை' என்பதற்கு ஞானசாதனம் பழகும் முயற்சி என்றும் பொருள் கொள்ளப்படுமாயின், அவ்விரண்டும் ஒருங்கே கூடியிருத்தல் முற்றிலும் இயலுவதாகும்; அன்றியும் அச்சேர்க்கை முழுதும் விரும்பத்தக்கதுமாகும். என்னையோ வெனின், தக்க உபாஸனையோ ஞானசாதனமோ உடன் இணைந்திராதபோது, நூலாராய்ச்சியினால் வரும் அறிவினால் மட்டும் மெய்யுணர்வு எய்தப்படமாட்டாது என்பது உண்மையாதலின் என்க. இவ்வாறு பொருள் கொள்ளும்போது, 'அழிவற்ற இயல்பு' (அமிருதம்) என்பதற்குத் 'தேவர்களது ஒருவகையான அழிவற்ற நிலை' யென்று பொருள் கொள்ளாது, பதப்பொருளாகிய 'எவ்வாற்றானும் அழிவற்ற நிலை' 'மெய்யான அழிவின்மை' என்ற பொருளைக் கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும். 'மரணம்' என்ற மொழிக்கு, வழக்கம்போல், 'விருப்பங்களினாலும் பற்றுக்களினாலும், மாறிமாறிப் பிறந்தும் இறந்தும் உழலும் வாழ்க்கை' யெனும் பொருள் கொள்ளலாகும். தெய்வ வழிபாடு பிரம்மத் தியானம் எனப்படும் அவித்தை, உள்ளத்துக் கிடக்கும் விருப்பங்களையும் பற்றுக்களையும் வேரற மாய்க்கும் திறனுடையதாகும்; அவை மாய்தலும், அதுவரை நூலறிவளவாக நின்ற ஆத்மனைப்பற்றிய அறிவு ஆத்மனைப்பற்றிய காட்சியறிவாகவும் மெய்யுணர்வாகவும் மாறிவிடும். இது பற்றியே மறைநூல் இரண்டின் சேர்க்கையை விதித்துள்ளது.

अन्धन्तमः प्रविशन्ति येऽसम्भूतिमुपासते

ततो भूय इव ते तमो य उ सम्भूत्याम् रताः ॥ १२ ॥

12. (ப - ரை) யே எவர்கள், அசம்பூதிம் அவியக்தத்தை (படைக்கப்படாததை - பதப் பொருள்), உபாசுதே வழிபடுகிறார்கள்ளோ, தே அவர்கள், அந் ஒளியற்ற, தம: இருள் (இல்) ப்விசுந்தி புகுகிறார்கள் ; உ ஆனல், யே எவர்கள் சம்பூத்யா வியக்தத்தில் (படைக்கப்பட்டதை - பதப்பொருள்), ரதா : ஈடுபட்டவர்களோ, தே அவர்கள், தத: அதைக்காட்டிலும், பூய மிகப்பெரியது, இவ் போன்ற, தம: இருள் (இல்) ப்விசுந்தி புகுகின்றனர்.

(பொ - ரை) அவியக்தத்தை மட்டும் வழிபடுவோர் காரிருளிற் புகுகின்றனர் ; ஆனல் வியக்தத்தில் ஈடுபட்டுள் ளவர்கள் அதனினும் மிக்க பேரிருளிற் புகுகின்றனர்.

(து - ம்.) அவியக்தம் - படைப்புக்குமுன் சம நிலையிலுள்ள முதற் பொருளாகிய பிரகிருதியென்னும் மாயை ; காரண உருவமான பிரகிருதி.

வியக்தம் - படைப்பில் முதன் முதலாகத் தோன்றும் இரணிய கர்ப்பர் ; அவர்க்குப் 'பிரம்மா' 'காரியப் பிரம்மம்' 'சுத்திராத்மன்' என்னும் பெயர்களும் உண்டு. மாயை பிரம்மனோடு சம்பந்தமுறும்போது, படைப்பின் தொடக்கத்தில் இரணிய கர்ப்பரை முதன்முதலில் தோற்றுவிக்கிறது ; இவரே உலக முழுவதையும் பின்னர் படைக்கின்றனர்.

अन्यदेवाहुःसम्भवादन्यदाहुरसम्भवात् ।

इति शुश्रुम धीराणां ये नस्तद्विचचक्षिरे ॥ १३ ॥

13. (ப - ரை) சம்பவாத் வியக்தத்திலிருந்து (வியக்தத்தை வழிபடுவதிலிருந்து), எவ உண்மையாக, அந்யத் வேருன, (புலமு பயன்) (என்று) அஹு: சொல்கிறார்கள், அசம்பவாத் அவியக்தத்தி

லிருந்து (அவியக்தத்தை வழிபடுவதிலிருந்து) अन्यत् வேறான (फलम् பயன்) (என்று), आहुः சொல்கிறார்கள், ये எவர்கள், नः எங்கட்கு, तद् அதை विचक्षिरे விளக்கினார்களோ, (அந்த) धीराणां ஞானிகளிடமிருந்து, इति இவ்வாறு शुश्रुमः கேட்டிருக்கிறோம்.

(பொ - ரை) வியக்தத்தை வழிபடுவதினால் ஒரு வகையான பயன் பெறப்படுகின்றது என்றும், அவியக்தத்தை வழிபடுவதினால் உண்மையாகவே வேறொருபயன் விளைகின்ற தென்றும் கூறுவர் ; எமக்கு இவைகளைப்பற்றி விளக்கிய ஞானியரிடமிருந்து இவ்வாறே கேட்டுள்ளோம்.

सम्भूतिं च विनाशं च यस्तद्वेदोभयम् सह ।
विनाशेन मृत्युं तीर्त्वा सम्भूत्यामृतमश्नुते ॥ १४ ॥

14. (ப - ரை) सम्भूतिं च பிரகிருதியையும், विनाशं च இரணிய கர்ப்பரையும், यः எவன் तद् அந்த, उभयं இரண்டையும், सह சேர்த்து, वेद அறிகிறானே, (அவன்) विनाशेन இரணியகர்ப்பரால் (இரணிய கர்ப்பரை வழிபடுவதனால்), मृत्युं மரணத்தை, तीर्त्वा தாண்டி, असम्भूत्या பிரகிருதியினால் (பிரகிருதி வழிபாட்டினால், अमृतं மரணமின்மையை, अश्नुते அடைகிறான்.

(பொ - ரை) பிரகிருதியையும் இரணிய கர்ப்பரையும் சேர்த்து வழிபடவேண்டும் என்று அறிகின்றவன் இரணிய கர்ப்பரை வழிபடுதலினால் மரணத்தைவென்று, பிரகிருதியை வழிபடுவதினால் மரணமின்மையை அடைகிறான்.

(கு - ம்.) பிரகிருதி—மூல பாடத்தில் முதல் வரியில் 'ஸம்பூதிம்' என்ற மொழியும் இரண்டாவது வரியில் 'ஸம்பூத்யா' என்ற மொழியும் உள்ளன. முதல் வரியில் உள்ள 'ஸம்பூதிம்' என்ற மொழி 'அஸம்பூதிம்' என்ற மொழியின் முதற்குறையாகி, 'அ'வை இழந்தது என்றும், இரண்டாவது வரியில் 'தீர்த்வா' 'அஸம்பூத்யா' என்னும் இரு பதங்களும்

விதிப்படி புணர்ந்து 'தீர்த்வா ஸம்பூத்யா' என நின்றது என்றும் கொள்ளல் வேண்டும் என்பது ஸ்ரீ சங்கராது கருத்து. இக் கருத்தின்படி 'ஸம்பூதிம்' என்பதற்கு 'அஸம்பூதிம்' என்பதற்குரிய 'அவியக்தம்' என்னும் பிரகிருதி' என்ற பொருள் கூறப்பட்டது.

இரணிய கர்ப்பர் - மூல பாடத்திலுள்ள 'விநாசம்' என்ற மொழிக்கு 'அழிவு' என்பது பதப்பொருளாயினும், 'அழியக் கூடியது' என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். உண்டாக்கப்பட்டவை யாவும் அழியக் கூடியன; படைப்பின் முதலில் உண்டாக்கப்பட்டவர் இரணிய கர்ப்பர்; அவர் அழியக்கூடியவராதலின், 'விநாசம்' என்ற மொழி ஈண்டு அவரைக்குறிப்பதாயிற்று. இரணிய கர்ப்பரை வழிபடுதல் வாயிலாக ஒருவற்கு அரிய பெரிய அணிமாதி சித்திகளை எய்துதல் இயலும்.

மரணமின்மை—ஈண்டு, பிரகிருதியோடு மருவியொன்றாகும் பிரகிருதியை எணப்படும் நிலையைக் குறிப்பது. பிரகிருதியைப்பற்றிய ஆழ்ந்த சிந்தனையின் பயனாக ஒருவன் சமாதியெய்துவனேல், உடல்விழுந்த பின்னும் அவன் யுகத்தின் முடிவுவரை பிரகிருதியோடு கலந்து ஒன்றித்த நிலையிலேயே இருப்பான்; அடுத்த யுகத்தின் தொடக்கத்து அவன் அதினின்றும் மீண்டும் யாதானும் ஓர் அண்டத்திற்கு அதிபதியாகின்றான்.

மரணம்—எல்லைக்குட்பட்ட திறமைகள், சுருங்கிய எல்லைக்குட்பட்ட செயல்கள்.

12, 13, 14-ம் மந்திரங்களின் உண்மைப் பொருளை அறிதல் மிக அரிதாகின்றது. பற்பல உரைக்காரர்கள் பலவாறான கருத்துக்களைக்கொண்டு, வேறு வேறு வகையாகப் பொருள் விளக்கியிருக்கின்றனர். பிரகிருதியையும் இரணிய கர்ப்பரையும், ஒரே காலத்து இரண்டையும் சேர்த்து வழிபடல் வேண்டும் என்பது சுருதியின் பொருளாகும் என்று ஸ்ரீ சங்கரர் கருதுகின்றனர். அங்ஙனம் இரண்டையும் இணைத்து வழிபடுவோர் அதன் பயனாக

பிரகிருதிலயம் எனும் நிலையையும் உலக அவாக்கட்குப் பேரெல்லையாகிய அணிமாதி சித்திகள் எட்டினையும் பெறவல்லவராவர்.

ஏனைய உரைகாரர்கட்குள் உவடார்யர் என்பார் 14-ம் மந்திரத்திற்குப் பின்வருமாறு உரைகாட்டுகின்றனர். மூலத்தில் உள்ள 'ஸம்பூதிம்' என்பதற்குப் 'படைப்பு முழுதிற்கும் காரணமாகிய பிரம்மன்' என்றும், 'விநாசம்' என்பதற்கு 'அழியும் இயல்புடைய உடல்' என்றும் அவர் பொருள் கொள்கின்றனர். அதற்கிணங்க அம்முழு மந்திரத்தின் பொருளாவது:—பிரம்மனையும் உடலையும் (உடலின் இரகசியத்தையும்) அறியும் யோகி உடலின் வாயிலாக ஞானத்தைத் தரவல்ல கருமங்களைப் புரிந்து மரணத்தைத் தாண்டி, பிரம்மனை உணர்வதன் வாயிலாக மரணமின்மையை அடைகிறான்.

हिरण्मयेन पात्रेण सत्यस्यापिहितं मुखम् । तत्त्वम्पूषन्नपावृणु सत्यधर्माय दृष्टये ॥ १५ ॥

15. (ப - ரை) ஹிரண்யென தங்கமயமான பாत्रே - பாத்திரத்தினால், சத்யச்ய மெய்ப்பொருளினுடைய, முகம் - வாயில், அபிஹித (अस्ति) - மூடப்பட்டதாய் (உள்ளது); பூஷ்ந் ஏ சூரியனே! (போஷிப்பவனே - பதப்பொருள்), தத் - அதை, சத்யதர்மாய - மெய்ப்பொருளின்கண் ஈடுபட்டுள்ள எனக்கு, த்ரஸ்த்யே காட்சிக்காக, த்வ - நீ, அபாவ்ரு - நீக்குக.

(பொ - ரை) மெய்ப்பொருளின் முகம் (நினது) தங்கமயமான ஒளி வட்டத்தால் மறைக்கப்பட்டுள்ளது. சூரியனே! மெய்ப்பொருளொன்றிலேயே ஈடுபட்டுள்ள யான் அதனைக் காணும்பொருட்டு அம்மறைப்பினை நீக்கி விடுக.

(த - ம்) வேதகாலத்து, மெய்ப்பொருளாகிய பிரம்மனை ஞாயிறு, நெஞ்சு, கண்கள் என்னும் மூன்றிடங்களிலும் உறைவதாகச் சிந்தனை செய்தல் வழக்கமாயிருந்தது. பிரம்மன் எங்கும் பரவியுள்ளது உண்மையாயினும், ஏனையபொருள்களிடத்துப்

போலன்றி இம் மூன்றிடங்களிலும் சிறப்பாக, மிகுதியாக ஒளிக்கின்றது. ஆதலின், பரம்பொருளின் ஞானச் சுடர் வடிவைக் காணும் கருத்தொடு ஒருவன் தன் உள்ளத்தை முற் கூறிய மூன்றிடங்களில் யாதானும் ஒன்றில் நிலை நிறுத்துவனாகில், அப்போது மெய்ப்பொருட் காட்சியை மிக எளிதாக, விரைவாகப் பெறுகிறான். நமது உயிர்க்கும் ஒளிக்கும் மிக வயர்ந்த மூலமாய் விளங்குவது ஞாயிறேயன்றோ? அதன் துணையின்றி ஈண்டு உயிர் வாழ்தல் இயலாதன்றோ? இக்காரணம் பற்றி, அனைத்துயிர்க்கும் உண்மை மூலமாகிய பிரம்மனை ஞாயிற்றினிடத்து உறைவதாகச் சிந்திப்பது எளிதாகின்றது. கால மாலகளிற் கதிரவனிடத்துப் பரம்பொருளை வழிபடுதலே சந்தியா உபாசனையில் அடங்கியுள்ளது; அந்தணர்கள் ஓதும் காயத்திரீ மந்திரத்தின் உட்கருத்தும் இவ் வழிபாடேயாகும்.

இவ்வண்ணம் வழிபடுவார் ஒருவர் ஞாயிற்றினிடம் அவரது தூல ஒளிக்குப்பின் காணத்தகுந்த பிரம்மனின் ஞானப்பேரொளியைத் தமக்குக்காட்டியருளுமாறு மனங்கசிந்து குறையிரத்தலை இம் மந்திரம் குறிக்கின்றது.

पूषन्नेकषे यम सूर्य्य प्राजापय व्यूह रश्मीन् समूह ।
तेजो यत्त रूपं कल्याणतमं तत्ते पश्यामि
योऽसावसौ पुरुषः सोऽहमस्मि ॥ १६ ॥

16. (ப - ண) पूषन् - பேணுபவனே, एकषे - தனியாக இயங்குபவனே, यम - அடக்கியாள்பவனே, प्राजापय - பிரஜா பதியின் குமாரனே, सूर्य्य - சூர்யனே, रश्मीन् - கதிர்களை, व्यूह - போக்குக. तेजः - ஒளியை, समूह - ஒன்றாகச் சேர்த்துக்கொள்; यत् - எது, ते - உனது, कल्याणतमं - மிக்க பெருமை வாய்ந்த, மிக்க அழகான, रूपं - வடிவமோ, तत् - அதை, ते (प्रसादात्) - உனது அருளால், पश्यामि - பார்க்கிறேன்; यः - எவன், असौ - அந்த, असै - அந்த, पुरुषः - புருஷனே, सः - அவன், अहम् - நான், अस्मि - ஆகிறேன்.

(பொ - ரை) தனியே ஆகாயத்தில் செல்பவனே, அனைத்தையும் பேணி அடக்கி ஆள்பவனே, பிரஜாபதியின் குமாரனே, சூரியனே, உனது கதிர்களைச் சுருக்கிக் கொள்க. உனது ஒளியை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கொள்க; அங்கே உறையும் புருஷன் நானே.

वायुरनिलममृतमथेदं भस्मान्तम् शरीरम् ।

ओं क्रतो स्मर कृतं स्मर क्रतो स्मर कृतं स्मर ॥ १७ ॥

17. (ப - ரை.) अय - இப்பொழுது, वायु: மூச்சு, अमृतं - அழிவற்ற, अनिल - (எங்கும் வியாபித்துள்ள) வாயுவை, (प्रतिपद्यतां அடையட்டும்) इदं - இந்த, शरीरं - உடல், भस्मान्तं - நீராக, (भूयात् - ஆகட்டும்); ओं - ஓம், क्रतो - மனமே, कृतं - செயல்களை स्मर - நினைத்துக் கொள்க.

(பொ - ரை) இப்பொழுது எனது மூச்சு எங்கும் வியாபித்துள்ள அழிவற்ற வாயுவிற்குப் புகட்டும்; இவ்வுடலும் நீராகி விட்டும். மனமே, எனது பழைய செயல்களை நினைந்து கொள்க.

(த - ம்) எனது பழைய செயல்களை நினைந்துகொள்க - இதற்குப் பின்வருமாறு பொருள் கூறலாம். உடலைவிட்டு நீங்கும் உயிரின் கதி இறக்கும் தருணத்தில் உள்ளத்துக் கதித் தெழும் நினைவுகளையே முழுதும் பொறுத்திருக்கின்றது; ஆதலின், இறக்கும்பொழுதில் அவ் அன்பர், தமக்கு அடுத்த மந்திரத்திற் கூறப்படும் உயர்கதி வாய்க்கும்பொருட்டு, தமது வாழ்க்கையிற் செய்துள்ள நற் செயல்கள் யாவற்றையும் பற்றிய நினைவுகளால் நிரப்பிக் கொள்ளுமாறு தமது உள்ளத்தை வேண்டுகிறார். [பகவத்கீதை 8-ம் அத்தியாயம், 6-வது சுலோகம் பார்க்கவும்.]

अग्ने नय सुपथा राये अस्मान् विश्वानि देव वयुनानि विद्वान् ।
युयोध्यस्मज्जुहुराणामेनो भूयिष्ठान्ते नम उक्ति विधेम ॥ १८ ॥

18. (ப - ண) அग्னே - அக்கினியே, அஸ்மாந் எங்களை, ராயே - (எமது) கரும பயன்களை நுகர்த்தற்பொருட்டு, சுபதா - நல்ல கதியால், நய - எடுத்துக்கொண்டு செல்க, நடத்திச் செல்க ; தேவனே, விஷ்வானி - எல்லா, வயுநானி - செயல்களையும், வித்வான் - அறிந்துகொண்டு, அஸ்மாந் - எங்களுடைய, ஜுஹுராணாம் வஞ்சனையான, இடையூறான, ஈந: - பாவத்தை, யுயோதி - அழித்து விடுக ; தே - உனக்கு, பூயிஷ்டா - பலப்பல, நம: - வணக்க, உக்தி - மொழிகளை விதேம - வழங்குகிறோம்.

(பொ - ண) அக்கினியே ! எமது கருமங்களின் பயனை நுகர்த்தற் பொருட்டு, நல்ல கதி வழியாக எம்மை அழைத்துச் செல்லும் தேவரே, எமது எல்லாச்செயல்களையும் நினைவுகளையும் நீர் அறிவீர். எமது வஞ்சனை யொழுக்கமாகிய பாவத்தை அழித்துவிடும். மொழிகளால் உம்மை வழிபடுகிறோம்.

(த - ம்) நல்ல கதி - தேவயான மார்க்கம் எனப்படும் தேவர்களது நெறி ஈண்டுக் குறிக்கப்படுகின்றது. உடலைவிட்டுப் பிரிந்த உயிர் இவ் வுலகில் உடலொடு வாழுங்கால் ஈட்டிய கருமங்களின் பயன்களை நுகருதற் பொருட்டுப் பின்பற்றிச் செல்லும் நெறிகள் இரண்டு உள்ளன என்று வேதாந்தம் கூறுகின்றது ; அவற்றுள், ஒன்று தேவயான மார்க்கம், அர்ச்சிராதி கதி (ஒளிநெறி) யெனப்படும் ; மற்றொன்று பிதிர்யான மார்க்கம், தாம மார்க்கம் (இருள்நெறி) எனப்படும். முன்னைய நெறி பல மண்டலங்கள் வழியாக ஸத்தியலோகம் எனும் பிரம்மலோகத்திற்குச் செல்லும். அக்கினிமண்டலம், பகல், வளர்பிறை, உத்தராயணம், வருடம், தேவலோகம், வாயுமண்ட

லம், சூரிய மண்டலம், சந்திர மண்டலம், மின்னல், வருண
 னது மண்டலம், இந்திர மண்டலம், பிரஜாபதி மண்டலம்,
 என்பவை வழியாக இறுதியில் பிரமலோகத்திற்குக் கொண்
 டிக்கும். பிதிர்யான மென்னும் நெறியோ, இருள் மண்டலம்
 இரவு தக்ஷிணயனம், வருடம், பிதிருலகம், ஆகாசம் என்பவை
 களின் வழியாக இறுதியிற் சந்திரலோகத்திற்குச் செல்லும்.
 தேவயான நெறிவழிச் செல்பவன் இவ் வுலகத்திற்கு மீண்டும்
 வரவேண்டியதில்லை; அவன் கல்பம் முடியுமளவும் பிரம்ம
 லோகத்திலேயே உறைந்து, பின்னர் கல்பாந்தத்துப் பிரம்ம
 தேவருடன் பிரம்மனிடத்தில் இரண்டறக் கலந்து விடுகிறான்.
 இத்தகைய முத்தி கிரம முத்தி (படிப்படியாகச் சென்று
 அடையும் முத்தி) யெனப்படும்; மற்றொருவகை முத்தியாவது,
 ஆத்மனின் உண்மையியலினை உணர்தலினால் மட்டும் அடையக்
 கூடியது, ஜீவன் முத்தி (உடலின்கண் வாழும்போதே நேராக
 எய்தப்படும் முத்தி) யெனும் பெயரையுடையதாகும். சகுணப்
 பிரம்மத்தை வழிபடுவோரும் கைஷ்டிக பிரம்மசாரியும் (இறை
 யும் வழுவாத பிரம்மசரிய நோன்பினை யுடையோனும்) வானப்
 பிரஸ்தனும் பஞ்சாக்கினி வித்தையை நன்குணர்ந்த இல்லறத்
 தானும் ஒழிந்த ஏனையோர் தேவயான நெறியிற் செல்லும் தகுதி
 யுடையவராகார். சாதாரண அறிவையும் கருமங்களையும் பின்
 பற்றித் தம் வாழ்நாளில் புண்ணிய நற் கருமங்கள் சிலவற்றை
 இயற்றுவோர் உடலைத் துறந்தபின் மற்றொரு நெறி (பிதிர்
 யான நெறி) வழியாகச் சந்திரலோகத்திற்குச் செல்கின்றனர் :
 ஆங்கே, தாம் முன்பு இயற்றிய நற்கருமங்களின் பயனை நுகர்ந்து
 அவைகளைத் தீர்க்கும்வரை உறைகின்றனர். பின்னர்த் தமது
 பழவினையின் எச்சத்தால் மீண்டும் இவ்வுலகிற் பிறந்து,
 ஈண்டுள்ள சுகதுக்கங்களைப் பெறுகின்றனர். (பகவத்கீதை,
 8-24, 25-களிற் காண்க). இக் காரணம் பற்றியே பதினெட்
 டாவது மந்திரத்தில் அன்பர், துன்பத்திற்கே உறைவிடமாகிய
 இவ்வுலகிற்கு மீண்டும் வாராதிருக்கும் பொருட்டுத் தம்மை
 தேவயான நெறிவழியாக அழைத்தேகுமாறு அக்கினி தேவ

ரிடம் நெஞ்சாரக் குறையிரக்கின்றனர். அக்கினியை வழிபடுவோர் அத் தேவர் வாயிலாகவே பிற தேவர்கட்குரிய வேள்வியுணவுகளையும் அளிப்பதுபற்றி, அவ் அக்கினி தேவரைக் குறித்தே அன்பர் 'தேவரே! எமது செயல்களைத்தையும் நினைவுகளைத்தையும் நீரே அறிவீர்' என்று கூறி வேண்டுகின்றனர்.

மொழிகளால் உம்மை வழிபடுகிறோம்—யான் இப்போது இறக்கும் தறுவாயில் இருத்தலின், மனம் வாக்குக் காயம் எனும் மூன்றனும் உம்மை முழுதும் வழிபட இயலாதேனானேன் ஆதலின், உரைகளால் மட்டும் உம்மை வணங்குகிறேன்.

அநுபந்தம்

நமது நாட்டில் மிகப் பழமையான வேதகாலந் தொட்டே தத்துவ நூலார்க்குள் இருவகை வாதங்கள் நிகழ்ந்து வந்தன என்பதும், அவ் இருதிறத்தாரது வழக்குகளை ஒட்டியே இந்தியரது பண்டை ஞானநூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன என்பதும் ஆராய்ச்சியாளர்க்கு எளிதே புலனாகும் உண்மைகளாகின்றன. ஒருசாரார் வைதிக கருமங்களின் இன்றியமையாமையைப் பெரிதும் பாராட்டி, அவைகள் வாயிலாகவன்றி ஒருவற்கு வாழ்க்கையின் மாண்பயனை எய்துதல் ஒண்ணாது என்று வற்புறுத்திப்போந்தனர்; மற்றொரு சாராரோ, பிரம்மனை அறிதல் ஒன்றினாலேயே வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் எய்தப்படும் என்றும், கருமங்களோ வைதிக கிரியைகளோ பந்தத்திலும் துயரத்திலும் கொண்டுய்ப்பன என்றும் அழுத்தியுரைத்தனர். முன்னையோர் வேதங்களின் கருமகாண்டப் பகுதியையே (ஸம்ஹிதைகளும் பிராம்மணங்களும் அடங்கிய பகுதியையே) மிக்க மாண்புற்றதாகக் கருதினர்; இவர்களது கருத்துக்களையே ஜைமினி என்பார்

கோவையாக முறைப்படத் தொகுத்து, 'மீமாம்ச தர்ம சூத் திர'ங்களை இயற்றினர்; இப் பெரியாரைப் பின்பற்றியவரே மீமாம்சகர் எனப்பட்டார். மற்றொரு சாரார் ஆரண்யகங்களும் உபநிடதங்களும் அடங்கிய ஞான காண்டப் பகுதிக்கே முதன்மை யளித்து வந்தனர்; இவ் வகுப்பினரது வாதத்திற்குப் பெரும் வலிமையை நல்கியவர் அவர்களது கொள்கைகளை ஒருங்கே திரட்டி முறைப்படுத்தி வேதாந்த சூத்திரங்களை இயற்றிய வியாச முனிவர் என்பார். இந்நெறியைப் பின்பற்றினார் வேதாந்திகள் எனப்பட்டார். இவ் இரு திறத்தார்க்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாடுகள் வேத காலத்திற்குப் பிற்பட்ட காலத்து முதிர்ந்து விரிந்து பெருகி வெளிப்பட்டு நிலைபெறலாயின என்பது உண்மையே; எனினும், மறைகளைக் கண்ட மாமுனிவர் தமது அசாதாரணமான அனுபூதி யுண்மைகளைத் தொகுத்துவந்த நாளிலும் அவ் வேறுபாடுகள் கருவுடிவாக அடங்கி அமர்ந்திருந்தன என்பதில் ஐயமில்லை. எவ்வாறெனில், இவ்விரு சாரார்க்கும் உள்ள முரண்பாடுகளின் சின்னங்கள் பிராம்மணங்களிலும், உபநிடதங்களிலும், அம்மட்டோ, ரிக்வேத ஸம்ஹிதைகளிலும் தெளிவாக நுணுகி நோக்குவார்க்குப் புலப்படுகின்றன.

ஈஸாவாஸ்யோபநிடதம் அடங்கியுள்ள வாஜஸநேயி ஸம்ஹிதை அல்லது சுக்கில யஜுர்வேதம் ஏனைய வேதங்களிலும் பிற்பட்ட காலத்தது என்பது பரம்பரை வழிவந்த உண்மை; இம்மறையினைக் கண்டவர் புகழ்சான்ற யாக்ஞவல்கியர் என்பார். இக்காரணத்தினாலேயே இவ் உபநிடதத்தள் முற்கூறிய இருவகை வாதிகளையும் ஒற்றுமைப்படுத்தும் ஒரு முயற்சி தென்படுகின்றது. இவ் உபநிடதம் வற்புறுத்த முயலும் ஒரு முக்கிய கொள்கையாவது, கருமம் ஞானம் இரண்டும் ஒன்றிற்கொன்று இணங்கி இசைந்து ஒழுகுதல் அவசியம் என்பதே; இவ் உபநிடதத்திற்குப் பரந்த விரிவுரை

யாக அமைவது பகவத்கீதை எனல் மிகவும் பொருத்தமாகும். யாம் இதுகாறும் எழுதிவந்த குறிப்புகளிலும் விருத்தியுரைகளிலும் பின்பற்றியுள்ள ஸ்ரீ சங்கரரதுவழக்கு, அவரது நிலையினின்று பார்க்குங்கால், அசைக்கலாகாததொன்றே எனல் வேண்டும்; ஆனால், இவ் உபநிடதத்தின் உட்கருக்தினை நன்கறிதற்கு வேண்டிய நோக்கு நிலை அவரளித்துள்ள நிலை யொன்றே என்பதில்லை; இவ் அறிகுறி 11-வது மந்திரத்திற்கு எழுதிய குறிப்புரையிலேயே முன்னர்க் காட்டப்பட்டுள்ளது. இவ் உபநிடதம் முதல் மந்திரத்து வேதாந்தியரது கொள்கைகளையும் இரண்டாவது மந்திரத்தில் மீமாம்சகரது கொள்கைகளையும் வரையறுக்கின்றது. மீண்டும் மூன்றாவது மந்திரத்திலிருந்து எட்டாவது மந்திரமளவும், வேதாந்தியரது வாதப்படி, ஆத்மனைப்பற்றியும் அதன் மாண்புகளைப்பற்றியும் அதனை உணர்தலையே வாழ்க்கையின் அறுதிப் பயனாக ஒரு மனிதன் கொள்ளுதற்குரிய அவசியத்தைப் பற்றியும் பேசுகின்றது. பின்னர் 9-முதல் 16-வது வரையுள்ள மந்திரங்களில் அம் மெய்யுணர்வுப் பேற்றை அடைதற்குரிய சாதனத்தை நோக்குங்கால், இருதிறத்தாரது கொள்கைகளும் ஒன்றோடொன்று முரண்படாது ஒத்தியங்கும் பான்மையை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பிறவித்தளை நீங்கிப் பேரின்ப நிலையை எய்தும் பேறு, தீவிர வேதாந்திகள் சிலர் கூறுகிறபடி, அறிவைத் துணைக்கொண்டு ஆத்மனை அறிதல் ஒன்றினாலேயே அடையப்படமாட்டாது என்பதையும், மீமாம்சகர்கள் கூறுகிறபடி அது சுருமத்தால்மட்டும் அடையப்பட மாட்டாது என்பதையும், இவ்விரண்டில் ஒவ்வொன்றும் அததற்குரிய தனிப்பயனைத் தருவது உறுதியாயினும் பேராந்தத்தைப் பெறுதற்கு இரண்டும் ஒருங்குகூடி இசைந்து நிற்கும் நிலையே வேண்டப்படுவது என்பதையும் சுருதி ஈண்டு வற்புறுத்துகின்றது.

ஆத்மனைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியின் பயலாய் விளைந்து கருத்தள வாக நிற்கும் அறிவு பண்டை வினைகளின் பயன்களான (உள்ளத்தே மறைந்து நிற்கும்) சார்புகளை—அதாவது ஸம்ஸ்காரங்களை—ஒழிக்கவோ அழிக்கவோ வலியற்றதாகும்; ஆதலின், அவைகளை அழித்தற்பொருட்டுக் கருமங்கள் வாயிலாக அவைகட்கு மாறான ஸம்ஸ்காரங்களையும் சார்புகளையும் உண்டாக்குதல் வேண்டும். இதனால் கருத்தளவாக நிற்கும் அறிவை ஞானக்காட்சி யென்னும் அனுபூதி வடிவாக மாற்று தற்குத் துணைபுரியக்கூடிய சார்புகளை உண்டாக்குதற் பொருட்டு நற்கருமங்களைப் புரிதல் இன்றியமையாதது என்பது ஏற்படுகின்றது. இவ் அளவில் கருமம் நின்றுவிடுவதன்றி, இதற்கப்பாற் செல்வதில்லை. ஆக வாழ்க்கையின் அறுதிப் பயனை அடைதற்கு வித்தையை அதாவது கருத்தளவாக நிற்கும் அறிவைக் கருமத்தோடு சேர்த்துப் பின்பற்றுதல் மிக அவசியம் என்பது கண்கூடாகின்றது. இக்கருத்தையே ஸ்ரீ ராமாநுஜர் பிற்காலத்துத் தமது வேதாந்த சூத்திர பாடியத்திற் பெரிதும் போற்றியும் நிலைநாட்டியும் வந்துள்ளனர். (ஆனால், அவரதுவழக்குகள் சங்கராது நோக்கு நிலையைச் சிறிதும் பாதிப்பனவல்ல என்பதும் ஈண்டு வற்புறுத்தற்குரியதாகும்.) முற்கூறிய நிலையினின்று நோக்குங்கால் 12-வது 13-வது மந்திரங்களில் வரும் 'ஸம்பூதி' 'அஸம்பூதி' யெனும் மொழிகட்கு முறையே 'கருமம்' 'ஞானம்' எனப் பொருள்கொள்ளலும், 14-வது மந்திரத்துள்ள 'ஸம்பூதி' யெனும் மொழியை 'அஸம்பூதி'யின் முதற் குறையாகக் கருதி 'ஞானம்' எனப் பொருள் கொள்ளலும், கருமங்களைத் தும் அழியும் இயல்பினவாதலின், 'விநாசம்' எனும் மொழிக்குக் 'கருமம்' எனப் பொருள் கொள்ளலும் பொருத்தமாகும். அறிதற் கரியவான, ஒன்றோ டொன்று பொருந்தாதனபோலத் தோன்றும் உபநிடத வாக்கியங்கட்குப்

பொருத்த முறப் பொருள்கூறி விளக்குதற்கு இவ்வாறு தான் இயலுகின்றது. 15 முதல் 18 வரையுள்ள எஞ்சிய 4 மந்திரங்களும் கருமம் ஞானம் இரண்டையும் சேர்த்துப் பின்பற்றும் ஒருவனது மன நிலையையும், அதனால் அவற்குப் பிற்காலத்து வினையப் போகும் மாட்சி நலங்களையும், எடுத்துரைக்கின்றன. அம்மனிதன் தன் உள்ளத்தே ஞான விளக்கம் சொரியப் பெற்றவனாய், கிரம முத்தியெனும் நெறிவழியே ஏகம் தகுதியுற்றவனாய் இலகுவதை ஆங்கே நாம் காண்கிறோம்.